

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/10/2021
Identifikačné číslo spisu:	7115218371
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7115218371.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v spore žalobcu: GVP, spol. s r.o. Humenné, so sídlom Tolstého 1, 066 01 Humenné, IČO: 36 446 190, právne zastúpeného JUDr. František Kočka, advokát, so sídlom Stropkovská 48, 040 11 Košice, IČO: 30 665 981, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a. s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, právne zastúpenému KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI, s. r. o., so sídlom Dunajská 32, Bratislava, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 37 602,26 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31Cb/8/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. júna 2020, č. k. 2Cob/112/2019-707, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 12. marca 2019, č. k. 27Cb/184/2015-443 vo výroku I. návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 37 602, 26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 2 447,14 eur od 21. februára 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 6 282,67 eur od 15. marca 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 12 985,71 eur od 15. apríla 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 15 886,74 eur od 15. mája 2015 do zaplatenia; sumu vo výške 40,- eur titulom paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, to všetko v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu a výška bude vyčíslená samostatným uznesením.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 30. júna 2020, č. k. 2Cob/112/2019-707 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), na základe odvolania žalovaného v prvom výroku zmenil II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Druhým výrokom

priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v konaní nebolo sporné, že nárok proti žalovanému uplatňuje žalobca podľa zmlúv o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, ktoré uzavrel ako výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov aj so žalovaným ako prevádzkovateľom distribučnej siete. Predmetom týchto zmlúv bol záväzok žalobcu ako výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov dodať Východoslovenskej energetike a žalovanému ako odberateľovi takto vyrobenú elektrinu a záväzok žalovaného v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a spôsobom uvedeným v zmluve zaplatiť žalobcovi (ako výrobcovi) doplatok podľa cenového rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“) vydaného žalobcovi. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie (ďalej aj „Zákon o podpore“) vo vzťahu k výrobným zariadeniam žalobcu a v tejto súvislosti výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti oči žalovanému, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a žalovanému, ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. a/ a c/ Zákona o podpore, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015 v žalovanej výške. V konaní nebola sporná ani skutočnosť, že žalobca zásielku, obsahom ktorej malo byť plnenie zákonom stanovených povinností podal dňa 15. augusta 2014 len do pošty. Preto dňom, kedy zásielka mohla byť objektívne najskôr doručená žalovanému bolo 19. augusta 2014.

2.2. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že si uvedomuje doposiaľ odlišnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, ako aj samotného Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch, vychádzal preto pri rozhodovaní sporu z vývoja rozhodovacej praxe súdov a najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, a to z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 20Obdo/18/2018, kde vyslovené právne závery sú aplikovateľné aj na posudzovaný spor. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí dospel k právnomu názoru, podľa ktorého logickým a gramatickým výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženéj povinnosti; inými slovami, ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory, avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu alebo naopak (prípadne neoznačené nič), nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že ak zákonodarcia uložil výrobcovi elektriny v ust. § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce, a to s výslovnou uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnu a nie procesnú. Uvedený právny záver oprel najvyšší súd o Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 50/2015-148, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd alebo ÚS SR“) nespochybiteľne ustálil, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ustanovení § 4 ods. 3 Zákona o podpore má súkromnoprávny charakter, pričom spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva a predmetná právna norma musí mať povahu hmotnoprávnej a rovnako aj lehota v nej obsiahnutá musí mať povahu hmotnoprávnej.

2.3. Odvolací súd vychádzajúc z tohto záveru najvyššieho súdu dospel k záveru, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v už vyššie citovanom ustanovení Zákona o podpore, pretože nedoručil žalovanému „oznámenie“ do 15. augusta 2014 tak, aby žalovaný mal v tento deň zásielku vo svojej dispozičnej sfére. Súd prvej inštancie tak dostatočne zistil skutkový stav, avšak nesprávne vyložil právnu normu dopadajúcu na prejednávany spor, a to ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore. Nakoľko neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie ani na jeho zrušenie, odvolací súd ho podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby

dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), ako aj vadou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

3.1. Nesprávne právne posúdenie podľa názoru žalobcu spočíva v právnom závere odvolacieho súdu, ktorý nesprávne právne posúdil otázku výkladu oznamovacej povinnosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore. Podľa názoru žalobcu je právny názor odvolacieho súdu (vyjadrený v bode 34. a 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), podľa ktorého si žalobca nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť, pretože nedoručil žalovanému oznámenie do 15. augusta 2014 tak, aby žalovaný mal v tento deň zásielku vo svojej dispozičnej sfére, v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu vyjadreným v jeho uznesení zo dňa 30. júna 2020, sp. zn. 2Obdo/82/2019. Žalobca považuje za rozhodujúci dátum kedy podal zásielku (oznámenie) na poštovú prepravu a nie dátum, kedy bola zásielka doručená do dispozičnej sféry prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy. Uviedol, že nie je pravdou, že mu zaniklo právo na podporu a že mu nevznikol nárok na úhradu žalovaných pohľadávok, keď žalobca všetky podmienky na podporu splnil riadne a včas.

3.2. Podľa názoru žalobcu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktorá zohľadňuje princíp právnej istoty a z ktorej vyplýva, že v prípade neurčitej právnej normy, ktorá pripúšťa rôzny výklad, je potrebné uprednostniť výklad v prospech žalobcu a lehotu je potrebné považovať za zachovanú, bez ohľadu na jej povahu.

3.3. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. žalobca videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Nesprávne právne posúdenie podľa názoru žalobcu spočíva v právnom závere odvolacieho súdu, ktorý nesprávne právne posúdil otázku výkladu oznamovacej povinnosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore. Právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktorý odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odkazuje je v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/82/2019. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018 nie je ustálený, keď existuje aj opačný právny názor prijatý rozhodnutím najvyššieho súdu 2Obdo/82/2019.

3.4. V dovolaní ďalej uviedol, že považuje za absurdné, ak najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore triediť na povinnosť oznámiť uplatnenie podpory na jednej strane a na povinnosť oznámiť množstvo dodanej elektriky.

3.5. Podľa tvrdenia žalobcu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktoré odvolací súd odkazuje, vec nesprávne právne posúdili aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu ohľadom obchodných zvyklostí, zanedbania všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka a zakročovacej povinnosti podľa § 384 Obchodného zákonníka zo strany žalovaného a Východoslovenskej energetiky, a.s. Včasným informovaním žalobcu o spôsobe splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore mohol žalovaný predísť vzniku tohto súdneho sporu.

3.6. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalobca v tom, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou ohľadom rozdielu medzi „zaníkom práva“ a „nemožnosťou uplatniť si právo“ na podporu, ako aj pokiaľ ide o skutočnosť, že zmluvný vzťah medzi žalobcom, žalovaným a Východoslovenskou energetikou, a. s. trval aj v roku 2015 a platí aj v súčasnosti, a ani cenové rozhodnutia ÚRSO neboli zrušené ani zmenené a preto na ich základe bol žalovaný povinný žalobcovi plniť vrátane zaplatenia cien doplatkov za žalované obdobia.

3.6.1. Zároveň namietol nesprávne posúdenie veci odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí a v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktoré odvolací súd odkázal, vo vzťahu k tejto argumentácii žalobcu.

3.7. Ďalej žalobca vytýkal odvolaciemu súdu, že sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal iba otázkou či ide o hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu lehotu, avšak vôbec sa nevysporiadal s úvahami a argumentmi Krajského súdu v Košiciach a najvyššieho súdu v obdobných právnych veciach, ktoré jednoznačne vyjadrili právny názor, podľa ktorého bola lehota v predmetnej veci zachovaná bez ohľadu na procesnoprávny alebo hmotnoprávny charakter tejto lehoty. Zároveň namietol nedostatočné vysporiadanie sa krajského súdu v napadnutom rozhodnutí s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa

nejednoznačnej formulácie v § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore „k 15. augustu“ pripúšťajúcej rôzny výklad. Odkaz krajského súdu v napadnutom rozhodnutí na rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej právnej veci nezabavuje krajský súd povinnosti riadne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie.

3.8. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa skutočnosti, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore došlo včas iným spôsobom ako podaním zásielky na poštovú prepravu dňa 15. augusta 2014. Žalovanému a ÚRSO boli skutočnosti vyžadované v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore známe aj z potvrdení o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie (ďalej len „OZE“) a z Cenového rozhodnutia ÚRSO, ktoré boli žalovanému odoslané dňa 6. februára 2014.

4. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zastáva názor, že odvolací súd pri rozhodovaní o rozsudku súdu prvej inštancie postupoval plne súladne so zákonom resp. so zaužívanou praxou príslušných justičných autorít, vzhľadom k čomu nie sú dané dovolacie dôvody vymedzené žalobcom. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol. Zároveň požiadal, aby dovolací súd priznal žalovanému právo na náhradu trov v plnom rozsahu.

5. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotrváva na argumentácii a dovolaciach dôvodoch, ktoré uviedol v dovolaní a v ďalšom texte vyjadrenia zopakoval svoju dovoláciu argumentáciu.

6. K vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý odkázal na svoje vyjadrenie k dovolaniu, ktorého sa v plnom rozsahu pridržiava. Pre úplnosť reagoval na vyjadrenie žalobcu a vyvrátil ním uvedené najpodstatnejšie argumenty.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p. a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Z ustanovenia § 419 C. s. p. vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

10. O tom, či je daná prípustnosť dovolania, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ vysvetlil, konkretizoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej

otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje ním uvedené zákonné ustanovenia. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/235/2016 z 13. júla 2017).

11. Dovolací súd k žalobcom tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu odvolacieho súdu v otázke výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore, ktorý dôvodí odklonom od právneho názoru vyjadreného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. júna 2020, sp. zn. 2Obdo/82/2019, uvádza, že hlavným dôvodom, pre ktorý nie je možné predmetné uznesenie najvyššieho súdu nasledovať v rámci právneho posúdenia predmetu sporu je skutočnosť, že uznesenie je procesným rozhodnutím, ktorým došlo k odmietnutiu podaného dovolania a to z dôvodu, že dovolací súd sa nestotožnil s vymedzenou prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu pre vymedzenie vady zmätočnosti, právnu otázku výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore vôbec neposudzovalo.

11.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky (od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako jedného z najvyšších súdnych autorít a to konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018, ktorého závery sú aplikovateľné na posudzovaný spor.

11.2. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. daná nie je.

12. Z uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018 z 27. augusta 2019 (bod 49. odôvodnenia) vyplýva, že základnou spornou otázkou bol výklad lehoty „k 15. augustu“, obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE, ktorej správne právne posúdenie a správny výklad je základným predpokladom pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči prevádzkovateľovi distribučnej sústavy za účelom uplatnenia podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. V bode 52. odôvodnenia dovolací súd ďalej uviedol, že považuje za potrebné poukázať na doslovné znenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE, podľa ktorého výrobca elektriny s právom na podporu je povinný oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zřejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženou povinnosti. Je preto možné dospieť k záveru, že ak zákonodarcu uložil výrobcovi elektriny v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce, a to s výslovnou uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnú, a nie procesnú. Záver o hmotnoprávnom charaktere uvedenej lehoty je opretý aj o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 50/2015-148, ktorý nespochybniteľne dospel k záveru, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o OZE má súkromnoprávny charakter. Spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva a predmetná právna norma musí mať povahu normy hmotnoprávnej a rovnako aj lehota v nej obsiahnutá, musí mať povahu lehoty hmotnoprávnej. Preto je možno uzavrieť, že s poukazom na § 4 ods. 4 písm. c/ zákona o OZE je povinnosť výrobcu elektriny zachovaná vtedy, ak právna skutočnosť nastane najneskôr v posledný deň hmotnoprávnej lehoty, t. j. v danom prípade 15. augusta. Za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE je preto potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, nakoľko až od tohto momentu sa takýto jednostranný právny úkon výrobcu stáva perfektným a nadobúda spôsobilosť spôsobovať účinky, ktoré s takýmto prejavom zákon spája. V tejto súvislosti dovolací súd dodal, že stanovisko ÚRSO charakterizujúce dotknutú lehotu za procesnoprávnú, nie je záväzné a v zmysle vyššie uvedeného ani správne, z ktorého dôvodu sa na takéto stanovisko nemožno úspešne dovolávať.

13. K názoru žalobcu, že považuje za absurdné, ak najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore triediť na povinnosť oznámiť uplatnenie podpory na jednej strane a na povinnosť oznámiť množstvo dodanej elektriky, dovolací súd uvádza, že je to subjektívny názor žalobcu, resp. jeho nesúhlas s rozhodnutím vo veci, ktorým bolo rozhodnuté v jeho neprospech. Uvedená povinnosť výrobcu elektriny vykonať dva úkony vyplýva priamo z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore a je ustálená v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018, v ktorom dovolací súd uviedol, že logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony (dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce), ktoré musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorého z nich znamená porušenie zákonom uloženej povinnosti (predchádzajúci bod odôvodnenia).

14. Závery z citovaného uznesenia z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018 boli podrobené prieskumu zo strany ústavného súdu, ktorý uznesením zo 6. februára 2020, sp. zn. II. ÚS 52/2020, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa (zastúpeného advokátom, ktorý v predmetnom spore zastupuje žalobcu - pozn. dovolacieho súdu). V predmetnom uznesení ústavný súd uviedol, že „v náleze č. PL. ÚS 50/2015-148 z 22. marca 2017 k povahe právnej úpravy medzi výrobcou elektriny a distribučnou spoločnosťou uviedol, „že vďaka organickej previazanosti práv a povinností výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, ktorá sa premieňa do špecifického súkromnoprávneho sankčného mechanizmu ustanoveného v § 4 ods. 3 zákona o OZE...“, z čoho možno vyvodíť, že sankčný mechanizmus v nadväznosti na nesplnenie povinností uvedených v dotknutom § 4 ods. 2 zákona (teda aj spornej oznamovacej povinnosti, pozn.) ústavný súd považoval za úpravu hmotného práva. Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia správne identifikoval, že nejde len o oznamovaciu povinnosť o predpokladanom množstve dodanej elektriny, ale zároveň aj o oznámenie o uplatnení podpory subjektom súkromného práva u subjektu súkromného práva, ktoré je sankcionované, pričom, berúc do úvahy povahu subjektov, ako aj charakter právnej úpravy, dospel k ústavne akceptovateľnému záveru o súkromnoprávnej povahe spornej lehoty.“ ÚS SR zároveň uviedol, že „...nedospel k záveru o ústavnej neudržateľnosti právneho výkladu spornej lehoty najvyšším súdom, a tým ani k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako takého...“ (bod 34. odôvodnenia).

14.1. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018 je zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 58/2020 v znení: „Výrobca elektriny má právo uplatniť si právo na podporu za nasledujúci kalendárny rok len v prípade, ak najneskôr do 15. augusta doručí prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámenie podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby v znení účinnom do 31. decembra 2018. Pre dodržanie lehoty a pre zachovanie práva na podporu za nasledujúci kalendárny rok tak nepostačuje, k výrobca elektriny odovzdá predmetné oznámenie adresované prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy na poštovú prepravu v posledný deň zákonom určenej lehoty (t. j. 15. augusta).“

15. Žalobca prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., ako bolo vyššie uvedené dôvodil tým, že právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení zo dňa 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktorý odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odkazuje je v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/82/2019. Podľa jeho názoru právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018 nie je ustálený, keďže existuje aj opačný právny názor prijatý rozhodnutím najvyššieho súdu 2Obdo/82/2019.

15.1. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 30. júna 2020, sp. zn. 2Obdo/82/2019 v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., dovolací súd poukazuje na svoj právny názor uvedený v bode 11. odôvodnenia, keď uviedol, že uznesenie sp. zn. 2Obdo/82/2019 treba považovať za rozhodnutie procesnej povahy, ktorým došlo k odmietnutiu podaného dovolania a to z dôvodu, že dovolací súd sa nestotožnil s vymedzenou prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Ak uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu pre vymedzený dovolací dôvod spočívajúci vo vade zmätočnosti, právnu otázku výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore vôbec neposudzovalo, potom nemohlo dospieť k „novému“, resp. odchylnému záveru o právnej otázke. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení zo dňa 27.

augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktorý odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odkazuje, nemôže byť v rozpore so závermi najvyššieho súdu prijatými v procesnom uznesení sp. zn. 2Obdo/82/2019, ako to tvrdil žalobca.

15.2. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/72/2019 z 20. novembra 2019, sp. zn. 3Obdo/116/2019 z 24. júna 2020, sp. zn. 1Obdo/27/2020 z 27. júla 2021 a sp. zn. 4Obdo/90/2020 z 30. novembra 2021, ako aj na Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 50/2015-148 z 22. marca 2017 a sp. zn. IV. ÚS 491/2018 z 31. januára 2019 a uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 52/2020 zo 6. februára 2020, v ktorých najvyššie súdne authority dospeli k zhodnému právnomu názoru o hmotnoprávnom charaktere lehoty na splnenie oznamovacej povinnosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.

15.3. Na základe uvedeného je zrejmé, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu je v danej právnej otázke ustálená a tvrdenie žalobcu o rozdielnom rozhodovaní dovolacím súdom o predmetnej právnej otázke je nedôvodné.

15.4. Dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosti dovolania nie je daná ani podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

16. K názoru žalobcu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktorá zohľadňuje princíp právnej istoty a z ktorej vyplýva, že v prípade neurčitej právnej normy, ktorá pripúšťa rôzny výklad, je potrebné uprednostniť výklad v prospech žalobcu a lehotu je potrebné považovať za zachovanú, bez ohľadu na jej povahu. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd pri rozhodovaní sporu vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, a to z uznesenia sp. zn. 2Obdo/18/2018 a vyslovené právne názory v uvedenom rozhodnutí aplikoval na posudzovaný spor a preto považuje vznesenú námietku za nedôvodnú. Dovolací súd poznamenáva, že žalobca v dovolaní uviedol rozhodnutia ústavného súdu, ktoré definovali princíp právnej istoty vo všeobecnej rovine, avšak nezaoberali sa konkrétnou problematikou „uprednostnenia výkladu v prospech žalobcu a lehotu je potrebné považovať za zachovanú, bez ohľadu na jej povahu“, tak ako to uviedol žalobca.

17. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že zo strany žalovaného a Východoslovenskej energetiky, a.s. došlo k zanedbaniu všeobecnej prevenčnej povinnosti aj zakročovacej povinnosti a vzhľadom na rozdielny výklad spornej lehoty, ktorým môže dôjsť v zmluvných vzťahoch k problémom mohol žalovaný včasným informovaním žalobcu o spôsobe splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore predísť vzniku tohto súdneho sporu, dovolací súd uvádza, že predmetná námietka je neopodstatnená, nakoľko žalovaný nebol povinný informovať žalobcu o spôsobe splnenia povinnosti, naproti tomu oznamovacia povinnosť žalobcovi (zastúpenému advokátom) vyplýva priamo z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.

17.1. V tejto spojitosti najvyšší súd odkazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. marca 2017, č. PL. ÚS 50/2015-148, ktorý má za preukázané, že ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore v platnom znení nie je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z odôvodnenia nálezu, vyplýva, že novelou zákona o podpore účinnou od 1. januára 2014 došlo k zmene ustanovenia § 4 ods. 3 tohto zákona, ktorá „len“ zmenila, resp. rozšírila právne dôsledky nesplnenia niektorých povinností, pričom tieto povinnosti ukladá tento zákon v ustanovení § 4 ods. 2. Zákona o podpore. Ústavný súd poukázal na to, že ide o „špecifickú sankciu“, ktorá má súkromnoprávny charakter, ale je potrebné zdôrazniť, že neplnenie zákonom stanovených povinností nemôže v právnom štáte požívať právnu ochranu. Ústavný súd poukázal aj na to, že konkrétne povinnosti pre výrobcov elektriny z OZE boli stanovené zákonom o podpore aj pred jeho novelou, ktoré považuje za legitímne s poukazom na to, že vyplývajú zo špecifických črt právnej regulácie v odvetví elektroenergetiky a novelu, ktorou zákonodarcia sankcionoval nesplnenie povinností (nemožnosť uplatnenia práva na doplatok na nasledujúci kalendárny rok) jednotlivých výrobcov elektriny z OZE a priori nie je možné hodnotiť ako zásah do podstaty a zmyslu základného práva na podnikanie, ale smeruje k dôslednému plneniu ich zákonom ustanovených povinností.

17.2. Pokiaľ ide o argumentáciu dovolateľa ohľadom obchodných zvyklostí a v tejto súvislosti aby žalovaný predložil súdu kompletne spisy týkajúce sa všetkých 7 fotovoltických elektrární žalobcu,

dovolací súd uvádza, že odvolací súd v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k žiadosti žalobcu vykonať nové dôkazy uviedol, že ide o neprípustné novoty, keďže nie sú splnené podmienky uvedené v § 366 C. s. p.

18. K namietanému nedostatočnému vysporiadaniu sa s argumentáciou ohľadom rozdielu medzi „zánikom práva“ a „nemožnosťou uplatniť si právo“ na podporu dovolací súd konštatuje, že predmetné tvrdenie už bolo uplatnené pred súdom prvej inštancie, s ktorým sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 30. odôvodnenia svojho rozsudku keď uviedol, že sa oboznámil s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. marca 2017, č. PL. ÚS 50/2015-148, ktorý mal za preukázané, že zákonodarca novelou Zákona o podpore účinnosťou od 1. januára 2014 stanovil, že vôľa výrobcov, ktorým patrí právo na podporu musí byť určitá, zrozumiteľná (vôľa, že si uplatňuje podporu a k akému množstvu dodanej elektriny) a musí byť realizovaná pravidelne tak, že je potrebné si ju splniť každoročne, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, po prvý krát k 15. augusta 2014 a zároveň zákonodarca stanovil, že nesplnením povinnosti dochádza k nemožnosti uplatnenia práva na doplatok na nasledujúci kalendárny rok a nie zániku práva na podporu (špecificky riešené v ustanovení § 3b ods. 2, 3 a 5 Zákona o podpore).

18.1. Dovolací súd k námietke nesprávneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí a najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktoré odvolací súd odkázal, vo vzťahu k argumentácii žalobcu ohľadom rozdielu medzi „zánikom práva“ a „nemožnosťou uplatniť si právo“ na podporu uvádza, že odvolací súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal z právnych záverov prijatých v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018. V bode 50. odôvodnenia uznesenia najvyšší súd zdôraznil, že „ustanovenie § 3 Zákona o podpore upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a ustanovenie § 4 Zákona o podpore stanovuje práva a povinnosti výrobcu elektriny, z čoho logicky vyplýva, že výrobca elektriny musí splniť presne stanovené podmienky na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby. Na druhej strane, ak výrobca elektriny spĺňa podmienky ustanovené podľa § 3 Zákona o podpore, má určité práva a povinnosti ustanovené podľa § 4 Zákona o podpore a pokiaľ zákonom určené práva alebo povinnosti nespĺní, nastupuje zákonom uložená sankcia, v danom prípade strata práva na podporu na nasledujúci kalendárny rok.“

18.2. Najvyšší súd v uvedenom uznesení zákonom uloženú sankciu správne vyložil ako „stratu práva na podporu na nasledujúci kalendárny rok“ a odvolací súd aj tento právny záver prevzal, keď pri rozhodovaní vo veci vychádzal z právnych záverov prijatých v uvedenom uznesení najvyššieho súdu.

19. K nedostatočnému vysporiadaniu sa odvolacieho súdu s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa skutočnosti, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore došlo včas iným spôsobom ako podaním zásielky na poštovú prepravu dňa 15. augusta 2014. Podľa tvrdenia žalobcu boli žalovanému a ÚRSO skutočnosti vyžadované v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore známe aj z potvrdení o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a z Cenového rozhodnutia ÚRSO, dovolací súd konštatuje, že predmetné tvrdenie už bolo uplatnené pred súdom prvej inštancie, s ktorým sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 30. odôvodnenia svojho rozsudku keď uviedol, že „zo Zoznamu výrobcov elektriny, ktorý si pre kalendárny rok 2015 nespĺnili svoju oznamovaciu povinnosť vydaného ÚRSO a zverejneným na webovej stránke ÚRSO, súd zistil, že žalobca si pre rok 2015 splnil svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle ust. 4 ods. 2 Zákona o podpore voči ÚRSO, ale nespĺnil voči prevádzkovateľovi distribučnej siete (žalovanému).“

19.1. Dovolací súd uvádza, že podmienky splnenia notifikačnej povinnosti vyplývajú z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore v znení účinnom v rozhodnej dobe, a to oznámením ÚRSO a žalovanému uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok.

19.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že zaslanie cenového rozhodnutia ÚRSO nepredstavuje oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.

19.3. Dovolací súd má za preukázané, že k splneniu notifikačnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore voči žalovanému nedošlo a preto žalobcovi nevznikol nárok na uplatnenie podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie za rok 2015. Táto nemožnosť uplatnenia práva na doplatok je ustanovená zákonom, teda ex lege a to len na nasledujúci kalendárny rok, nie je to počas celej doby trvania podpory, počas ktorej platí aj predmetné cenové rozhodnutie.

19.4. Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky cituje právny záver vyjadrený v už aplikovanom Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. marca 2017, č. PL. ÚS 50/2015-148, podľa ktorého „aj v prípade ak by zákon aj reálne vyžadoval od výrobcov elektriny duplicitné predkladanie určitých informácií, nemohol by takéto pochybenie zákonodarcu kvalifikovať ako pochybenie takej intenzity, na základe ktorého by musel bezvýhradne dospieť k záveru o nesúlade napadnutého ustanovenia zákona o podpore OZE s ústavou.“

20. Ďalej žalobca vytýkal odvolaciemu súdu, že sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal iba otázkou či ide o hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu lehotu, avšak vôbec sa nevysporiadal s úvahami a argumentmi Krajského súdu v Košiciach a najvyššieho súdu v obdobných právnych veciach, ktoré jednoznačne vyjadrili právny názor, podľa ktorého bola lehota v predmetnej veci zachovaná bez ohľadu na procesnoprávny alebo hmotnoprávny charakter tejto lehoty. Zároveň namietol nedostatočné vysporiadanie sa krajského súdu v napadnutom rozhodnutí s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nejednoznačnej formulácie v § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore „k 15. augustu“ pripúšťajúcej rôznych výkladov. Odkaz krajského súdu v napadnutom rozhodnutí na rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej právnej veci nezabavuje krajský súd povinnosti riadne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie.

20.1. V tomto kontexte najvyšší súd uvádza, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne odôvodnil svoj právny záver o hmotnoprávnom charaktere lehoty na splnenie oznamovacej povinnosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore, keď v bode 35. odôvodnenia uviedol, „že žalobca si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v už vyššie citovanom ustanovení Zákona o podpore, pretože nedoručil žalovanému „oznámenie“ do 15. augusta 2014 tak, aby žalovaný mal v tento deň zásielku vo svojej dispozičnej sfére. Súd prvej inštancie tak dostatočne zistil skutkový stav, avšak nesprávne vyložil právnu normu dopadajúcu na prejednávany spor, a to ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore.“

20.2. Odvolací súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, a to z uznesenia sp. zn. 2Obdo/18/2018, ktoré je zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 58/2020.

20.3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. marca 2017, č. PL. ÚS 50/2015-148, v ktorom ÚS SR nespochybne ustálil, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ustanovení § 4 ods. 3 Zákona o podpore má súkromnoprávny charakter, pričom spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva a predmetná právna norma musí mať povahu hmotnoprávnej a rovnako aj lehota v nej obsiahnutá musí mať povahu hmotnoprávnej.

21. Dovolací súd konštatuje, že rozhodujúcou/kľúčovou pre rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanom spore bola otázka, či si žalobca uplatnil alebo neuplatnil včas voči žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy notifikačnú povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. na rok 2015, čo bol povinný urobiť k 15. augustu 2014, t. j. najneskôr do 15. augusta 2014, keďže sa jedná o hmotnoprávnu lehotu. Odvolací súd postupoval v súlade so zákonom č. 309/2009 Z. z. v znení účinnom v rozhodnej dobe, keď konštatoval oneskorené splnenie uvedenej povinnosti žalobcu voči žalovanému, keďže žalobca oznámenie ohľadne notifikačnej povinnosti podal dňa 15. augusta 2014 len do pošty. Preto dňom, kedy zásielka mohla byť objektívne najskôr doručená žalovanému bolo 19. augusta 2014. S poukazom na uvedené potom dospel odvolací súd k správne mu záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na uplatnenie podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie za rok 2015 v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. v znení účinnom v rozhodnej dobe.

22. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. a v rozhodovanej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., lebo odvolací súd rozhodol zhodne s právnym názorom dovolacieho súdu, vyjadreným opakovane v jeho uzneseniach sp. zn. 2Obdo/18/2018, sp. zn. 3Obdo/116/2019, sp. zn. 3Obdo/72/2019, sp. zn. 1Obdo/27/2020 a sp. zn. 4Obdo/90/2020 a keďže neexistuje iné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by uvedenú právnu otázku riešilo odchyľne od vyššie citovaných uznesení dovolacieho súdu, prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako

dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.